

پنجابی شاعری کی بہترین کتاب

شاعر... منیر نیازی

freepdfpost.blogspot.com

اک پکی رات

گھر دیاں کندھاں اُتے دِسن چھٹاں لال پھوار دیاں
اُدھی راتی بُوہے کھڑکن ڈیناں چکیاں مار دیاں
سپ دُنی شوکر گو بنجے جیویں گلاں گجھے پیار دیاں

ایدھرا ودھر لک لک سہن شکلاں شہروں پار دیاں
روحان دانگوں کولوں لنگھن مکاں باسی ہار دیاں
قبرستان دے رستے دِسن کوکاں پرے دار دیاں

موت دی آواز

اک پُرانا جنگل سی تے کالی شام دا ویلا
اوہدے کوہوں لنگھریاں مینوں عجب آوازہ آیا
کسے نے میراناں لے کے مینوں اپنے وَل بُلایا

اِج لگا جیویں پہلے وی میں ایہہ آواز سُنی لے
چھوٹیاں ہندیاں سفنے مچیاں اوہناں مکاناں اندر
جہاں چ رات آن دی لے جیویں موت مساناں اندر

پت جھڑی شام

واچتے تے گھر وچ بیٹھیاں کڑیاں دا جی ڈردا اے
اُچیاں اُچیاں رُکھاں ہیٹھاں پتریں دا مینہ ورہدا اے
لمیاں سُنجیاں گلیاں دے وچ سُوچ ہو کے بھر دا اے

اپنے ویلے توں وی پہلے تارے ٹمکن لگے نیں،
گھُپ ہنیریاں سوچاں اندر دُکھ دے دیوے جگے نیں

دریاواں تے ڈھلے دن دا پرچھانواں پیا تر دا اے
ایس ویلے تے پتھراں دا وی جی رووون نوں کر دا اے

پہلے بدل دی رات

تڑپیا زہری سُرپ دے وانگوں بجلی دا لشکارا
کالا بدل گرجن لگتا جیویں کوئی نگارا

رنگ برنگیاں باریاں اوہے جاگن والیاں کڑیاں
وادی ڈونگھی شوکر سن کے ڈردیاں پیچھے مڑیاں

لمبیاں منزلاں دے راہی ہُن لبھن گے اوہ تھانواں
اج تک جہاں چ کدے نہ پھریا آدمی دا پرچھانواں

شہر دی کڑی

بُلاں اُتے سُرخِ نل کے
کوٹھے اپر چڑھدی اے
وحشیاں وانگوں رنگ برنگے
فلمی پرچے پڑھدی اے
وچوں وچوں چور اکھاں نال
پوڑیاں ول وی تندی اے
نویں ویائی ووہٹی وانگوں
لوکاں کولوں جھکدی اے
سدھیاں سدھیاں چیزاں دا وی
پُٹھا مطلب لیندی اے
گلیاں بہہ کے گندیاں گندیاں
گلاں سوچدی رہندی اے

لہو والے ہتھ

جدوں دا اوس داویا ہویا اے
اُج اوہ مُڑ کے آئی اے
جیویں کوئی وِچھڑی رُوح
اسمانوں اُڑ کے آئی اے

شاماں ویلے سب توں لُک کے
دروازے دل آن دی اے
لکھ سمجھاؤ ”فیر کی ہویا“
فیروی روندی جاندی اے
روندیاں روندیاں تِرچ دے پچھوں
رنگلے ہتھ وِخاندی اے

کچھ کرو

سرتے گھُپ، بنیرتے دھرتی اُتے کال
پیریں کندے زہرے لہو وچ بجھے وال
جتن کرو کچھ دوستو، توڑو موت دا جال

پھڑمڑلی اوٹے رانجھیا، کڈھ کوئی ٹیکھی تان
مار کوئی تیر اوٹے مرزیا، کھج کے دلِ آسمان

میں

کایاں گھُپ ہنیریاں اکھ وچ لگدی لو
گرمی سردی قسم دی پھلّاں دی خوشبو
شکلاں رنگ برنگیاں سنگھدیاں جان کھلو

آندے جاندے رہن گے ایہہ موسم ایہہ لوک
وگدی وادی لہہ نوں کوئی نہ سکداروک

نس نہیں سکدا ایس توں ایہو ای اسے تقدیر
فیر ایہہ گلّاں سوچ کے کیوں ہوں نواں دلگیر

وہم نہ رکھیا جان داناں دُنیا دا غم
منکر نہ فاقہ ہو ردائے کلم کلا دم

رستے

ایہہ رستے ایہہ ملتے رستے
کیہڑے پاسے جاندے نہیں
بوہت پُرانے محسلاں اندر
دچہڑے یار ملاندے نہیں
اُچیاں ڈونگھیاں جنگلاں اندر
شیراں وانگ ڈراندے نہیں
یاں فیہرا یوں کھم کھما کے
واپس موڑ لیا ندے نہیں

ہونی دے پہلے

کس دا دوش سی کس دانئیں سی
ایہہ گلاں ہُن کرن دیاں نہیں
ویلے لنگھ گئے توبہ واسے
راتاں ہو کے بھرن دیاں نہیں

جو ہو یا ایہہ ہوتا انی سی
تے ہونی روکیاں رُکدی نہیں
اک واری جدوں شروع ہو جاوے
گل فیر اینویں رُکدی نہیں
کچھ اُنج وی راہواں اوکھیاں سُن
کچھ گل وچ غم دا طوق وی سی
کچھ شہرے لوک وی ظالم سُن
کچھ مینوں مرن دا شوق وی سی

اک اجڑا شہر

ساڑے لوکی ٹرگٹے لے گئی نال قضا

گلیاں ہو کے بھر دیاں روندی پھیسے ہوا

کندھاں سُنج مُسجیاں کوٹھے وانگ بکلا

گوکاں دین حویلیاں ساڈے ول نہ آ

www.freepdfpost.blogspot.com

اُجڑے پٹے مدان وچ بادشاواں دے رتھ

قبراں دے وچ سوں گئے مہندیاں والے ستھ

فراق دی اک رات

لمی راست فراق دی

جیویں ٹھنڈی سِل

چڑھیا چن آسمان تے

کنبن لگا دل

اپنے آپ نال گلاں

سُن نی کڑیئے

رنگاں دیئے پڑیئے

میں ٹر جاواں گا

مڑ کے نہیں آواں گا

فیر پھٹائیں گی

ہس کے بلائیں گی

رو کے بلائیں گی

فیرومی نہیں آواں گا

اُپے اسمان دا

تارا بن جاواں گا

دُور دُور رہواں گا

تے تینوں تڑفاواں گا

سفر دی رات

درہ دے مینہ وچ ٹریا جانواں رات سی بوہت امی کالی
اپنے امی پرچھانوے کولوں دل نوں ڈراون والی
شاں شاں کر دے رُکھ پیل دے انھیاں کردیاں واواں
اوس رات تے بوہتے لوکی بھُل گئے گھر دیاں راہواں

سوچن دی سزا

مرجاواں تے فیر کی ہووے
جیوندارواں تے فیر کی ہووے

ایسی سوچ چ سال مہینے

چُپ چُپ لنگھدے جانے نہیں

اکھ وچ پھر دیاں سب تصویراں

لہو وچ رنگدے جانے نہیں

سویرے

آولی جی چوڑا چھنکایا

چونڈی وڈھ کے مینوں جگایا

میں دیکھاں تے اکھ نہ ملاوے

چوری چوری ہس دی جاوے

تریا چلتر

بھید نہیں کھلدا آخر کیلے

ایس کڑی دی چال

کلیاں ورگا رنگ لے جس دا

بدلاں ورگے وال

کلی ہووے تے انج ملدی

جیویں کوڑھے یار

جے کوئی نال سہیلی ہووے

اکھاں نہ کردی چار

اک کڑی

پیار کرن توں کافی پہلے

کئی سوہنی لگدی سی

اپنے مرن توں کافی پہلے

کئی سوہنی لگدی سی

جین لئی جتن

دنیا دے وچ رہن لئی وی

کی کچھ کرنا پسند اے

اپنے ای لو دیاں نہراں اندر

آپے ای ترنا پسند اے

راتاں نوں بوسے کھڑکاندی

واتوں ڈرنا پسند اے

روز شام نوں نویں قبرتے

ہو کا بھڑنا پسند اے

سوج سامنے بند اکھال و سوج

اک سمندر، تیز گلابی
اُپر چمکے چن
پانی اُتے تر دا اُوے
کالے ناگ دا پھن
اک دربار نظر نیں آندا
بڑا ای عالی شان
اوسدے اندر کوئی نیں وسدا
کمرے نیں سنساں
فیرو دی دل وچ دھڑکار ہندا
پتہ نیں کس ویلے
کوئی لٹیرا ایستھے آکے
خون دی ہولی کھیلے

سُن

توں ہیں تے فیر میں وی ہاں

میں بے نہ ہو واں

میری طراں فیر کون ایس جگ ہے

سارے زہر نوں پیوے

دل وچ بلدے بھانبرے کے

ہس دیاں ہس دیاں جیوے

کل دی گل

کل بیٹھا کچھ سوچ رہا ساں
گل اک گزے ویلے دی
اپنے پنڈے سپلاں ہیٹھاں
چھوٹی عید دے میلے دی

میں جیڑا مشورہاں اینار
دل دے بھید لکا ون وچ
غم دی تکھی چیک نوں گھٹ کے
اُپروں ہسدا جا ون وچ
اوس پُراٹے دن دے وچوں
کر کے یاد اک موکے نوں
زور وی لا کے روک نیں سکیا
اپنے دل دے ہوکے نور،

وحشی عورت

گوڑھے ہرل، شوکدیاں واواں

کالے کٹھن پہاڑ

مہندی ورگے لال بیچے

ہرے مخمور دی وارڑ

ڈب کھڑا جسم اوسدا

مکھڑا وانگ بہار

دوہہ

مکھڑا پھل گلاب دا

تے چائن ورگی اکھ

بدل چیت وسا کھ دا

ایس کڑی والک

سَدھی جٹی گل

مرنا ای جے تفتدیر اے اپنی

کیوں فیر ایس توں نیٹے

کیوں فیر ایس نوں بھلن لئی

دنیا دے جال چ پھسے

جھوٹے سچے یار بنا کے

دل دیاں گلاں دے

کیوں ناگھر وچ کلیاں بہہ کے

پاگلاں وانگوں ہسے

پٹھیاں سِدھیاں سوچاں

ہُن جے ملے تے روک کے پٹھیاں

دیکھیا امی اپنا حال !

کہتے گئی اوہ رنگت تیری

سپاں ورگی چال

گلاں کر دیاں گنڈیاں اکھاں

وانال اڈ دے وال

کہتے گیا اوہ ٹھاٹھاں مار دے

لہو دا اکھاں زور

ساہواں ورگی گرم جوانی

لے گئے کپڑے چور

لکیاں ہوئیاں چیزاں

چُپ چپتے جنگلاں اندر

پسیلاں پاندے مور

رات نوں شہر دی گلی گلی وچ

پھر دے کالے چور

سدا امی اوہلے اوہلے رہندے

دیکھو تے لک جان

جے کوئی اینہاں نوں بھن نکلے

پھڑیاں ہتھ نہ آن

شہرے مکان

اپنے ای ڈرتوں

جڑے ہوئے نہیں

اک دُوبے دے تال

اک بہت پرانا گیت

عورت دل میرا لیا امی تے دغا دے کے جائیں ناں
نکا جیہا دل میرا وہاں دھچ پائیں ناں

مرد پھڑیا امی ہتھ دس کیڑے پاسے ٹٹیے
رستے لے اُچا نیواں اینویں گھبراہٹیں ناں

عورت تینوں روک لین جے
مینوں روک لین جے
راواں بچ ویری ہزار

مرد دنیا دا زور وی
راواں دے چور وی
روکن گے رستہ ہزار

عورت رواں گی میں ناں ناں
وکیہیں چھڈ جائیں ناں

ٹٹ نہیوں سکدے
چھٹ نہیوں سکدے
پتے نے قول قرار

مرد اک داری لا کے
گل نوں ودھا کے
بھلیا نیئیں جاندا اسے پیار

عورت دلاں دیاں ویریاں دے
دھوکے دھچ آئیں ناں

دل میرا لیا امی تے دغا دے کے جائیں ناں

نویں رُت

ہلکی ہلکی ٹھنڈ چکنین

سدھراں گجھے پیار دیاں

راتاں چیت بہار دیاں

لے کے آئیاں نال ہواواں

سُت سمندر پار دیاں

پچیاں ورگیاں حرکتاں

رستے وچ جدوں ملی تے اوہ وی

چور اکھاں نال تکی سی

میرے وانگوں اک دوپل لٹی

اگے ودھن توں جھکتی سی

ایڈی وڈی گل وی نیہیں سی

جسدے اتوں رُسے ساں

میں تے اوہ کوئی دو سالان توں

اک دو بجے نال گُستے ساں

اک موقعے تے

ایڈیاں دِردی اکھاں دے وچ

ہمنجو بھرن نہ دیواں

وُس چلے تے ایس جہان وچ

کسے نوں مرن نہ دیواں

گیت

اساں مونہوں نہیوں کچھ کہنا

تے چُپ چُپ رہنا — وے مُنڈیا ہان دیا

راہے جانیاں تیرے نال کھینا

تے چُپ چُپ رہنا — وے مُنڈیا ہان دیا

پتہ ہندا جے میں اکھ نہ ملاندی

بنا ویکھیاں کولوں وی لنگھ جانندی

اساں جگ دا لاہمہ نہیوں لینا

تے چُپ چُپ رہنا — وے مُنڈیا ہان دیا

ڈرنی آں مینوں کیٹری راہ لے جان وے

جھوٹا جہان تے دل بے ایمان وے

کاہنوں پُٹھیاں دلیلاں وچ پیناں

تے چُپ چُپ رہنا — وے مُنڈیا ہان دیا

جنگل دے جادو

سامنے ذخیرے دھج
سب پیٹے شوکدے
پیٹے پیٹے کوکدے
ہرے ہرے رکھاں اوہلے
ننگیاں چسڑیلاں دیاں
اکھاں دے خمار نہیں
اک اک چیز دیاں
شکلاں ہزار نہیں
ہرناں دی ڈاروی
تے سوراں دی قطاروی

موت دے تلاواں اُتے
پھر دے شکاروی
چاندی جیہاں ہڈیاں
تے ہیریاں دے ہاروی
ہرے ہرے رکھاں اوہلے
دلاں نوں ڈران گے
ذرا جیسے کھڑاک نال
ٹک چھپ جان گے
کدے کدے جادو دے
تماشے وی و خان گے

ہو انال ٹکراں

اُپر قہر خدا میرے دا

ہیٹھاں لکھ بلاواں

سب راہواں تے موت کھلوتی

کیہڑے پاسے جاواں

جدوں جنگل وِچ ہوو و

، سخر دوپہر نوں جانڈیاں جانڈیاں

بے کوئی، پچھوں بُلاوے

پچھے مُڑ کے کدے نہ دیکھو

لکھ اوہ منستاں پاوے

میرا اصل وجود

میرا تے بس ایناں ای کجھ لے
حصّہ اپنے آپ دے وچ
جناں رات دے سنن والے دا
بھار لے پیر دی چاپ دے وچ

پُرانیاں گلیاں

اُچیاں مکانات دیاں رنگلیاں باریاں نیں
رات دے شکاریاں نے زلفاں سنواریاں نیں
رہندا اے زمین اُتے چن نال یاریاں نیں
دل بے ایمان دیاں ملیاں اُڈاریاں نیں